

UTSS SALAMIS

V MRTVÉ ZÓNĚ

JAKUB MAŘÍK

**KNIHY JAKUBA MAŘÍKA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

UTSS Salamis

Ve stínu slunce
V ledovém sevření
V Krvavém pásu
V mrtvé zóně

Připravujeme

V jámě lvové

V nefritové kleci
(sbírka povídek)

V MRTVÉ ZÓNĚ

JAKUB MAŘÍK

MYSTERY PRESS

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jakub Mařík, 2023

Cover Illustration © Tomáš Flak, 2023

Cover Art © Lukáš Tuma, 2023

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-428-2 (pdf)

Děšť zesílil a velké studené kapky pomalu, ale jistě začaly pronikat hustým listovým nad hlavou vojína Meleya a s neomylnou přesností mu padaly za límec maskovací uniformy. Obklopovala ho tropická džungle, která stále pokrývala většinu největšího kontinentu na Novém Lagosu, ale místní déšť byl vždy ledový, jako by ho sem vítr přivál od jednoho z pólů. Hlína pod stromy se změnila v mazlavé bahno, plazivé liány se zvedaly z tlejícího listí a rozevíraly trnité lapače vody a všudypřítomné *kuky*, pýchavkám podobné houby, nasávaly náhlou vlhkost, aby během pár minut nabobtnaly do velikosti golfových míčků.

Meleyo džungli nenáviděl.

Jeho rodiče pocházeli ze Senegalu a usadili se na nekonečných travnatých pláních v severní oblasti druhého největšího kontinentu Kiringiti. Pěstovali pro místní půdu geneticky upravené obilniny, chovali skot a Meleyo prožil dětství pod otevřenou oblohou, kde jediný přirozený stín nabízely o samotě rostoucí stromy podobné baobabům. Slunečné dny mu však skončily krátce po osmnáctých narozeninách, kdy dostal povolávací rozkaz a koloniální armáda ho samozřejmě poslala do té nejhlubší džungle, kde slunce někdy neviděl i celé dny.

Meleyo tiše zaklel, když se přímo před ním pod zetlelým listím otevřel lapač vody. Koruny stromů nad jeho hlavou byly propletené v neproniknutelnou klenbu, kde každou větev obrůstaly liány, mechy a bezpočet dalších rostlin. Na zem se tak dostal jen žalostný zbytek dešťové vody a pozemní flóra se ji snažila maximálně využít. U plazivých lián se vyvinuly široké lapače připomínající listy viktorií, které vodu zachytávaly, a protože by kolem mohlo projít nějaké zvíře a nastřádanou vodu vypít dřív, než se lapače znovu uzavrou, chránily si svůj poklad soustřednými kruhy dlouhých trnů špičatých jako jehly. Meleyo slyšel varovné historky o lidech, kteří do lapače šlápli, spustili tak zavírací mechanismus a skončili s nohama pobodanýma až po kolena.

Opatrně liánu obešel, jen aby šlápl na *kuky*. Ze zmáčknutých hub vytryskla směsice vody a výtrusů doprovázená zvukem, který připomínal kruté týranou krysu. Meleyo znovu zaklel a ve své tiché litanii kleteb namířené na novolagorskou flóru, povstalce a vlastní armádu pokračoval, dokud mu pod podrážkami bot nezaskřípal štěrk pašerácké silnice. Ulevilo se mu, že znovu stojí na pevném povrchu, ale stejně si neodpustil alespoň jednu nadávku směrem k pašerákům, kvůli kterým tu dnes byl.

Nenáviděl místní džungli, studený déšť, trnité liány a kvílivé houby. Nemohl tu udělat jediný krok, aby mu pod nohama něco nemlaskalo, nepraskalo nebo nekvičelo jako z kůže stahované prase.

Proto ho vyloženě překvapilo, když se k němu zezadu někdo tiše příkradl a přitiskl mu ke krku nůž.

„Jen klid, chlapče,“ zašeptal mu do ucha cizí hlas. „Dívej se pěkně před sebe, pušku drž jako doteď a dnešek bude tvým nejšťastnějším dnem v životě, protože nebude posledním.“

Meleyo ztěžka polkl, ale jinak nehnul jediným svalem.

„Chytrý chlapec,“ pochválil ho neznámý.

Meleyo zašilhal pohledem doleva, kde by se měla každou chvíli objevit druhá hlídka. Simwaka navzdory předpisům neustále kouřil podomácku vyrobené doutníky z místní obdoby tabáku a jeho příchod vždy doprovázelo malé poskakující světlo. Když se vyhlížená světluška nikde neobjevila, stočil zrak na druhou stranu. Desátník Gausi, který využil vyšší hodnosti a zůstal v suchu v terénním voze zaparkovaném za křovinami kousek od cesty, stále seděl na předním sedadle. Meleyo však i ze svého místa viděl, že má hlavu nakloněnou na stranu, a tušil, že ho zmohlo něco horšího než únava.

Stál tam nehnutě dobrých pět minut, když zaslechl přijíždějící vozidla. Málem se po zvuku otočil, ale včas se zarazil.

Po pašerácké cestě se blížil konvoj pěti vozidel. Vpředu jel terénní vůz, stejný typ, jakým přijel Meleyo a ve kterém teď vychládal desátník Gausi. Následoval lehký pěchotní transportér a za ním tři nákladáky. Všechna vozidla měla vypnutá světla. Desátník Gausi jim po příjezdu vysvětloval, že štěrka na cestě je hlušina z povstaleckých transolaritových dolů. Vyzařovaná radiace byla příliš slabá, aby ji zaměřily satelity nebo drony, ale senzory v pašeráckých vozech viděly cestu stejně jasně, jako by někdo každý kámen natřel fosforeskující barvou.

Konvoj zastavil patnáct metrů od Meleya. Z teréňáku vystoupil rozložitý muž v uniformě s výložkami generála a zamířil k němu. Když mu Meleyo uviděl do tváře, nepatrně se mu roztrásl ruce.

„To je náš šťastlivec?“ zeptal se generál.

„Zatím ano, generále,“ opověděl hlas za Meleyovým uchem. „Měl jsem vyhlédnutého jiného, ale postihl ho záchvat odvahy a zkusil mi hodit doutník do obličeje. Podřízl jsem ho dřív, než

ho stihl přetočit mezi prsty. Ale tady vojín se zatím chová rozumně.“

Generál pokýval hlavou, změřil si Meleya pohledem a v krutém úsměvu vycenil jasně bílé zuby. „Víš, kdo jsem, chlapče?“

„Jste Ta...“ Tlak ostří na krku nepatrně zesílil. „Jste *generál* Taiwo.“

Vůdce povstání na Novém Lagosu pokýval hlavou. „A tvoje jméno?“

„Vojín Samuel Meleya, generále.“

„Víš, proč jsi stále naživu, Samueli?“ zeptal se generál Taiwo.

„Protože jsem se nehýbal?“

Meleya netušil, kde se v něm uštěpačná odpověď vzala, ale generála to zjevně pobavilo. Hlasitě se zasmál, zatímco neviditelný muž s nožem se jen uchechtl. Pak se Taiwo podíval na Meleyovu pušku. Natáhl ruku, chytil tělo zbraně a zeptal se: „Dovolíš, Samueli?“

Samozřejmě mu to dovolil. Jako by snad měl na výběr.

Generál Taiwo si pušku lhostejně prohlédl, než z ní vytáhl zásobník a vyhodil náboj z komory. Pak ji chytil za hlaveň, rozmáchl se a zahodil zbraň do džungle. Usmál se na Meleya, zase to byl výraz kruté povýšenosti vlastní lidem, kteří příliš dlouho rozhodovali o životě a smrti ostatních. Vzal Meleya kolem ramen, jako by byli dlouholetí přátelé. Nůž na hrdle zmizel a Meleya se poslušně nechal odvést k terénnímu vozu.

„Je pravda, že to byla poslušnost, co ti zachránilo život, Samueli,“ řekl generál. „Ale hlavní důvod je, že jsem se ti rozhodl svěřit velmi důležitý úkol. Budeš svědkem mého dalšího triumfu a vše podrobně popíšeš těm zbabělcům v koloniální armádě.“

Nastoupili do vozu, generál se posadil za řidiče a Meleya usadil vedle sebe. Taiwo pak mávnutím přivolal i muže, který Meleya

překvapil na hlídce. Když ho mladý voják uviděl, hrůzou se mu sevřel žaludek.

Muž byl vysoký minimálně metr devadesát a nečekaně hubený, ale odhalená předloktí nabízela pohled na jako kámen pevné svaly a Meleyo nepochyboval, že zbytek těla bude vypadat podobně. Zatímco povstalci nosili obyčejnou uniformu s pralesním maskovacím vzorem, dlouhán na sobě měl lehkou průzkumnou zbroj s digitální kamufláží. Tvář a holou hlavu pokrývaly pruhy hnědozelené maskovací barvy, zůstalo tam však několik míst, kde prosvítala nezdravě bílá pokožka, která prozrazovala jeho totožnost.

Ebo Sowah, nastokrát prokletý albín přezdívaný Duch.

Pokud byl generál Taiwo ďábel, Sowah byl jeho padlý anděl smrti.

„Jak to vypadá na přistávací ploše?“ zeptal se generál.

„Pět chlapů v řídicí věži, sedmnáct se schovává v lese,“ odpověděl Sowah.

„Poradíš si s nimi?“

„Jsou to samí odvedenci jako tady ten.“ Sowah kývl na Meleya.

„Nevšimnou si nás, dokud nebude příliš pozdě.“

„Dobře, dobře. Jak blízko můžu přijet?“

„Tam na kopec, ale zůstaňte za tím křovím. U cesty už nezbyl nikdo, kdo by vás mohl nahlásit.“

Meleyo ztěžka polkl. Když sem přijeli, hlídkováním u cesty pověřili šest vojáků. Sowah je musel všechny zabít, aniž by Meleyo slyšel jediný zvuk. Duch dostal své děsivé pověsti.

Generál Taiwo přikývl, plácl řídiče po zádech a ten pomalu vyrazil vpřed. Meleyo se ještě jednou otočil k Sowahovi, ale ten už se rozplynul ve tmě.

Pašerácká přistávací plocha byla původně jen přirozenou mýtinou, kam ze země vyčnívající pevná jednolitá skála nepustila

stromy. Pašeráci ji postupně rozšířili, aby tam mohly přistávat nákladní raketoplány. Řídicí věž byla ve skutečnosti jen malá obytná buňka z prefabrikátů. Postavili ji pět metrů nad zemí v koruně mohutného stromu, kde ji listoví krylo před zaměřením. Vypadala jako dětské pevnosti, které v amerických filmech otcové stavěli svým dětem.

„Dívat, ale nemluvit,“ varoval ho s krutým úsměvem generál Taiwo. Ruku měl při tom položenou na pažbě velké pistole, pojistka pro případ, kdyby i Meleya na poslední chvíli postihl záchvat odvahy.

Kdyby Meleyo nevěděl, co má hledat, vůbec by si Sowaha nevíšiml. Albín se náhle objevil pod řídicí věží, hned zmizel a o pár sekund později se objevil na úzké rampě obtáčející obytnou buňku. Musel tam vylézt po stromě, protože schodiště bylo na druhé straně.

Dveře řídicí věže se otevřely a na ochoz vyšel novolagoský voják. Meleya napadlo, jestli obávaný Duch neudělal chybu a neprozradil se neopatrným zvukem, ale naděje rychle pohasla, když voják minul ve stínu ukrytého Sowaha a opřel se o zábradlí. Sowah klidně počkal, až se zavřou dveře, dvěma rychlými kroky se přesunul za vojáka a přejel mu prsty po hrdle. Voják překvapeně zvedl ruce ke krku, když mu karambit hladce přetnul tepnu i průdušnici. Sowah nejprve chytil pušku, která umírajícímu muži vypadla z ruky, a pak i jeho, než mohl spadnout na kovový rošt. Odtáhl mrtvolu ke vzdálenějšímu zábradlí a přehodil ji přes ně. Musela skončit na větvi, protože na zem nedopadla.

Duch se postavil před dveře a chvíli se nehýbal, jako by snad mohl pohledem proniknout skrz neprůhledný polyplast. Pak z pochvy na opasku vytáhl mačetu, dveře otevřel a vstoupil dovnitř.

Meleyo čekal, že zazní křik a výstřely. Uvnitř se přece nacházeli čtyři lidé včetně zkušeného poručíka, který měl celou operaci na starost. V tlumeném červeném světle uvnitř se jen pohnulo pár stínů, jedno okno ztropila krev a to bylo vše.

„Čisto,“ ozvalo se z vysílačky, kterou v ruce držel generál Taiwo. Musela být naladěná na sdílený kanál, protože podél celého letiště se ozvalo několik rychlých výstřelů. Z pralesa vyšlo osm povstalců, někteří z nich nesli nové pušky.

Armáda Nového Lagosu tu připravila past na povstalce a sama skončila v jejích zubech.

Byl tohle triumf, kterého měl být svědkem?

Generál zvedl vysílačku. „A náš odvoz?“

„Raketoplány už jsou na cestě,“ odpověděl Sowah.

Generál Taiwo hvízdal a mávl rukou. Povstalecký konvoj se dal do pohybu a přesunul se k přistávací ploše. Meleyo ve stínech pod stromy zahlédl ležet několik nehybných těl v uniformách.

Z oblohy se ozvalo zahřmění a na pozadí měsíce se ukázaly siluety dvou nákladních raketoplánů *Perentie* se zhasnutými pozičními světly. Na přistávací plochu dosedly jistě a hladce, jako by to byl řádně osvětlený kosmodrom.

„Pojď, Samueli.“ Generál Taiwo poplácal Meleya po zádech a vystrčil ho z teréňáku. „Teď potřebuji, aby ses pořádně díval.“

Raketoplány sklopily nástupní rampy a povstalci začali rychle vykládat nákladní vozy a přenášet dlouhá kovová pouzdra do čekajících lodí. Taiwo je zavedl dost blízko, aby si mohl kontraband dobře prohlédnout. Meleyovi chvíli trvalo, než v nich poznal transolaritové články. Slyšel, že povstalci mají tajnou podzemní rafinerii, ale doteď tomu nevěřil. Pokoušel se energetické články spočítat, ale po třiceti to vzdal. Na nákladních vozech jich muselo být pár stovek, na černém trhu za ně určitě dostanou jmění.

Z bližšího raketoplánu vystoupila vyzáblá snědá žena s kudrnatými hnědými vlasy a namířila si to k nim. S generálem Taiwem se objala, jako by to byli nejlepší přátelé.

„Kapitáne Paewaiová, nečekal jsem, že nás přiletíte vyzvednout osobně.“

„Ale no tak, generále, vzácný host si přece zaslouží odpovídající servis,“ odpověděla podlézavě Paewaiová. „Navíc jsem si mohla připomenout staré dobré časy, kdy jsem bývala mladou paše-račkou a zboží jsem si vyzvedávala sama.“

„Let proběhl bez problémů?“

„Vše šlo hladce, přesně jak jste slíbil, generále. Sledovali nás celou cestu, dvakrát nás ti idioti dokonce lízli zaměřovacím radarem, ale nikdo nás neobtěžoval.“

„K obtěžování mělo dojít až na zemi, kapitáne, ale o to už jsme se postarali,“ usmál se generál Taiwo a významně se podíval na Meleya. „Zůstal jen tady Samuel a ten se zatím chová jako pravý gentleman.“

Dveře řídicí věže se otevřely a ven vyšli dva muži. Meleyo si nejprve myslel, že Sowah někoho zajal, ale na to se jeho společník choval příliš nenuceně. Když sešel po schodech, Meleyo v něm poznal poručíka Zacariase. Bezděčně zatnul ruce v pěst. Povstalci o všem věděli, protože číhající vojáky zradil jejich vlastní velitel. Klidně by se vsadil, že v řídicí věži nezabýjel jen Sowah.

„Všechno je připravené,“ hlásil Sowah. „Napojili jsme se na jejich kanál, máme teď přímou linku na generální štáb.“

„Výborně. Spoj mě.“

Poručík Zacarias zapnul vysílačku. „Boagrius volá Pelinobia.“

„Pavoučí volací znaky, jak roztomilé,“ usklíbl se pobaveně Sowah. „Schválně, jestli někdo generálovi řekl, že jeho pavoukovi se taky říká král paviánů.“

Poručík Zacarias se na něj zamračil, ať mlčí.

„*Pelinobius Boagriovi. Jaká je situace?*“ ozval se z vysílačky chraplavý hlas.

„Mám tu někoho, kdo by s vámi chtěl mluvit.“

„*Cože? Co se to –*“

Taiwo převzal vysílačku. „Generále Wanto. Už je to tak dlouho.“

„*Kdo je... Taiwo? Co tam děláš, ty zatracenej parchante!?*“

„Ale generále, přece se nebudeme snižovat k urážkám.“

„*Och, Taiwo, ty čubčí synu, teď znám tvoji polohu. Za chvíli ti z orbity pošlu něco mnohem hmatatelnějšího než urážky.*“

„To bych vám nedoporučoval, dokud si někoho neposlechnete.“ Generál Taiwo kývl na Meleya. „No tak, Samueli, představ se.“

Meleyo váhavě přistoupil k nabízené vysílačce. „Generále Wanto, pane, tady je vojín Samuel Meleyo. Já... jsem jediný přeživší z jednotky poručíka Zacariase... který nás všechny zradil.“

Zacarias podrážděně udělal krok vpřed, jen aby narazil na Sowahovu nataženou ruku. „Tahle kočka už je z pytle venku, poručíku. Klid.“

„*Vojín Samuel Meleyo,*“ zopakoval generál Wanta. Samuel z tónu jeho hlasu hned poznal, že jeho přítomnost na plánovaném orbitálním bombardování nic nezmění. Nepochybně už bylo objednané a válečná loď jen zaujímalá pozici na orbitě. „*Tak co mi máš povědět?*“

Meleyo se tázavě podíval na Taiwa. „Popiš mu všechno, co tu vidíš,“ řekl generál a ukázal na pracující rebely.

„Nakládají do raketoplánů transolaritové články. Hodně článků, pane. A...“ Meleyovi se zadrhl hlas při pohledu na objekt, který dva povstalci na antigravitační plošině vytlačili z transportéru. „A něco, co vypadá jako jaderná hlavice.“

„*Jaderná hlavice?*“ Ve Wantově hlase poprvé zazněl náznak nejistoty.

„Ano, generále. Je na ní symbol radiace a je propojená s několika transolaritovými články.“

„*Dej mi zpátky toho hajzla.*“ Vysílačka znovu změnila majitele. „*Nevím, co na mě zkoušíš –*“

„Ale víte, generále.“ Taiwo se stále usmíval, jenže jeho hlas byl chladnější než nedávný déšť. „Jeden z mých chlapců vyrobil primitivní transolaritovou bombu. Využili jsme k tomu taktické jaderné torpédo, které se před dvěma měsíci ztratilo z místního muničního skladu UTF.“

Sowah si významně odkašlal a smetl ze svého hrudního plátu neexistující smítka.

„Chcete přečíst sériové číslo?“

„*Není třeba. Ale jestli si myslíš, že se tím něco změní –*“

„Ale ono už se změnilo, generále,“ přerušil ho Taiwo. „Jak mě můj technik ujistil, exploze jaderné hlavice obohacené transolaritem a posílené dvěma sty osmdesáti třemi transolaritovými články vyvolá katastrofickou reakci v každém transolaritovém reaktoru v okruhu osmi set kilometrů. To znamená elektrárny v Limbe a Nkhomě, vojenskou základnu Fasil Ghebbi, všechna plavidla na kosmodromu v Nyotě, a pokud budete mít opravdu velkou smůlu, možná to ovlivní i samotné žíly surového transolaritu. Dokážete si představit, kdyby vybuchl některý z dolů? I když planeta zůstane v jednom kuse...“

„*To stačí, Taiwo. Co chceš?*“

„Nerušený odchod z Nového Lagosu.“

„*Konečně ti došlo, že ti teče do bot, a chceš utéct oprátce, co?*“

„Já o tom uvažuji spíš jako o dovolené. Odpočinu si, naberu síly a jednoho dne se vrátím dokončit, co jsem začal.“ Taiwo

klidně přečkal další urážky, než pokračoval: „Pokud nechcete Nový Lagos změnit v radioaktivní pustinu, necháte mě nastoupit na raketoplán a odletět na *Mabuiku*. Obě vaše válečné lodě, které číhají na orbitě, se mezitím přesunou na odvrácenou stranu planety. *Mabuika* se vzdálí od planety, skočí a pak o sobě dlouho neuslyšíme.“

„*Všchno?*“

„Vůbec by mi nevadilo, kdybyste mi poslal krabici svých vyhlášených sušenek.“ Taiwo odtáhl vysílačku od ucha, když generál Wanta znovu ztratil nervy a zasypal ho urážkami. „Vy jste nikdy neměl smysl pro humor. Mé podmínky jste slyšel? Přijímáte?“

„*Musím to nejdřív probrat s koloniální vládou.*“

„Oba víme, že nemusíte. Lodě jsou pod vašim přímým velením. Můj raketoplán odstartuje do pěti minut, takže chci vaši odpověď znát hned.“

Dlouhé vzteklé ticho. „*Vypadni z mojí planety a už se sem nikdy nevracej, ty hajzle.*“

„I mně bylo potěšením, generále.“ Taiwo se rozmáchl a zahodil vysílačku do džungle. Pak se otočil ke svým mužům. „Cesta je volná, mí drazí přátelé! Nastupte si a připravte se na novou epochu naší revoluce!“

Několik povstalců zajásalo a zaznělo i pár výstřelů do vzduchu. Generál Taiwo, poručík Zacarias a kapitán Paewaiová zamířili k nejbližšímu raketoplánu. Na Meleya jako by najednou všichni zapomněli. Opatrně začal couvat k džungli. Udělal jen tři kroky, než do někoho narazil.

Sowah. Jak si jen mohl myslet, že na něj Duch zapomene.

„Spolupracoval jsi, chlapče, a za to si zasloužíš odměnu.“ Sowah Meleya otočil a podíval se mu do očí. „Generál Wanta dnes musel spolknout nejhorší urážku v životě. Bude se chtít pomstít,

ale nebude mít na kom, a proto se to pokusí ututlat, než přijde s méně ponižující verzí událostí. A vojín Samuel Meleyo mu v tom bude jen překážet. Být tebou, vezmu si jeden z teréňáků, kterými jsme přijeli, a rychle odsud zmizím, než tě nechají zmizet oni. Přemýšlej o tom.“

Sowah ho poplácal po rameni a odběhl k raketoplánům. Jakmile se za ním zavřela nákladní rampa, oba raketoplány se vznesly k obloze a brzy zmizely v tmavých nočních mracích.

Meleyo se rozhlédl po opuštěném pašeráckém letišti a přemýšlel o tom, co mu Sowah řekl.

Když na místo o dvacet minut později dorazila novolagoská armáda, našla tam jen mrtvá těla a vychládající skálu ožehlou od trysek.

Dvě dávky po třech střelách proletěly holografickou postavou a s výjimkou dvou střel se všechny zásahy nacházely v oblasti hrudníku. Třetí jen škrábla rameno a pátá šla úplně mimo, ale Marhoul měl dost zkušeností, aby poznal, že nejméně dva zásahy jsou smrtící. Jistě, nanity nadopovaný Korzár by je možná dokázal ignorovat na dost dlouho, aby střelbu opětoval, ale člověk bez kybernetických implantátů by skončil v krvi na podlaze.

„To už je mnohem lepší, ale tu pušku držíš hrozně křečovitě. To E v FN-3 SPEAR znamená *elektromagnetická*, jenže ty ji držíš, jako by to byla puška z druhé světové, která ti chce ukopnout rameno.“

Heather si nechala ukázat, jak má pušku lépe uchopit, a při dalším pokusu už holografický cíl hlásil šest zásahů, z toho dva v malém terči v levé polovině hrudníku.

Techničtí specialisté na UTF plavidlech museli čtyřikrát do roka absolvovat povinné střelby, ale ty se většinou omezovaly jen na pistole. Ve vesmírných lodích se nacházelo příliš mnoho citlivých systémů, aby se silnější automatické zbraně svěřovaly technikům, kteří by mohli zpanikařit a místo do nepřítele vyprázdnit zásobník do kontroly prostředí. Od toho měli na palubě mariňáky. To však neznamenalo, že by si nemohli zažádat o speciální kurz.

Marhoul si však stále nebyl jistý, co si o tom má myslet.

Na jednu stranu se teď Heather bude moct účinněji bránit, kdyby se na *Salamis* nalodil nepřítel. To bylo nesporné plus, protože v bitvě s Korzáry by stačilo jediné nanitové torpédo, které by se nenápadně přisálo k trupu a prořezalo přes plátování, aby se *Salamis* během okamžiku proměnila v bojiště. Lidé ovládaní korzářskými implantáty dokázali bojovat i se zraněními, která by z boje okamžitě vyřadila většinu mariňáků. Střelec s pistolí potřeboval skvělou mušku a notnou dávku štěstí, aby Korzára složil dřív, než bude pozdě. Na automat přepnutá FN-3 SPEAR šance mnohonásobně zlepšil.

Na druhou stranu bude rozšířený zbraňový výcvik svádět k většímu zapojení do bojových akcí. Heather se už do jedné riskantní mise dobrovolně přihlásila, když na Marzanně-3 hledali náhradu za zraněného specialistu rozvědky. Sice ji k tomu víc než touha po dobrodružství přiměli její potlačení démoni, ale první krok už udělala. Až před podobným rozhodnutím bude stát příště, druhý a každý další krok budou mnohem snazší a zavedou ji na most plný naříznutých prken.

Své obavy si však nechával pro sebe. Byla to Heather, kdo se pro kurz rozhodl, a on neměl sebemenší právo jí v tom bránit.

„Pěkné zásahy.“ Heather se usmála a nic na tom nezměnilo, že po pochvalě následovala další výtka. „Ale druhá dávka jde vždycy o kousek víc vlevo. Víš proč?“

Heather pokrčila rameny. „Zpětný ráz?“

„Zpětný ráz může za spoustu věcí, ale v tomhle je nevinně. Lekáš se vyhozených nábojnic a instinktivně před tím pohybem na okraji zorného pole uhýbáš.“

„A jak mám potlačit instinktivní uhýbání? Ne, ne... nech mě hádat. Musím víc cvičit.“

„Vidím, že nejdůležitější lekci už sis osvojila.“

Marhoul se ušklíbl, namířil na holografickou postavu SIG Sauer EM314 Mantikor a třikrát rychle vystřelil. Tři zásahy, všechny do hlavy. Stále sice platilo zlaté pravidlo střelby do středu trupu, ale Marhoul od svého prvního osobního setkání s Korzárem u Gammy Crucis na střelnici vždy střílel na hlavu. Játra, plíce, srdce – to vše dokázaly korzářské nanity s různou mírou úspěšnosti udržet v chodu i po zásahu kulkou, ale lidský mozek nahradit neuměly.

FAC na Marhoulově předloktí zavrnl a ve stejnou chvíli se k životu probral lodní rozhlas. „*Velitel Marhoul nechť se dostaví na můstek. Opakují, velitel Marhoul nechť se dostaví na můstek.*“

Marhoul zajistil mantikor, vytáhl z něj načatý zásobník, nahradil ho novým a zajištěnou pistoli vrátil do pouzdra na opasku. Odložil sluchátka a podíval se na FAC. Zpráva na displeji byla stejná jako ta v rozhlase. Patrně nešlo o nic důležitého, protože stropní světla, která různými odstíny červené upozorňovala na jednotlivé stupně bojové pohotovosti, zůstala vypnutá.

Když vyšel ze své kóje, rotmistr Laskari, který se ujal role Heatherina instruktora, se automaticky postavil do pozoru. Marhoul na něj kývl, a když se Laskari otočil, usmál se na Heather a ukázal jí zvednutý palec. Víc toho v místnosti se svědkem udělat nemohl.

Dělily je pouhé čtyři metry, ale hodnosti a předpisy flotily mezi ně vmáčkly celé kilometry nepřekonatelného prostoru.

Když Marhoul dorazil na můstek, kapitán Kallirisová na něj jen kývla a obrátila se zpátky k senzorové stanici. „Tarjo, už jsme zachytili IFF signál?“

„Ne, madam. IFF maják je buď poškozený, nebo vypnutý,“ odpověděla senzorová a komunikační důstojnice Tarja Korpiová.

„V soustavě je další loď?“ zeptal se Marhoul, když se posadil do velitelského křesla.

„Skočili sem před dvěma minutami,“ odpověděla mu Kallirisová. „Vypadá to na nákladní loď, ale nereagují na volání a jejich IFF maják mlčí.“

„Korzáři?“

„Ta možnost je tu vždy. Analytické oddělení se je snaží identifikovat vizuálně, ale zatím jsme příliš daleko.“

Marhoul si na obrazovce na své stanici vyvolal záběr příďové kamery. Neznámé plavidlo bylo tak daleko, že na černém pozadí vypadalo jako ztracená elektronická součástka. Bylo zjevně menší než průzkumné plavidlo třídy *Explorer* a nešlo o jednu z kontejnerových nákladních lodí, které náklad vozily připevněný na trupu, což identifikaci značně zkomplikuje. Existoval pravidelně aktualizovaný seznam plavidel, která Korzáři unesli, ale nákladní lodě většinou spadaly do kategorie „nepotvrzeno“. Malé přepravní

lodě se ztrácely už před válkou s Korzáry, ať už v hlubokém vesmíru, nebo jen na papíře, aby se znovu vynořily s novým jménem nebo jako součást pašeráckých flotil. Pokud jejich vlastníci na lodích neprovedli výraznější úpravy, identifikace nebude jistá, dokud se nedostanou dovnitř a nekontrolují sériová čísla na hlavních lodních systémech.

Dveře můstku znovu zasyčely, aby se vzápětí ozval chraplavý hlas: „Omlouvám se za zpoždění, kapitáne Kallirisová. Zrovna jsem si měnil filtry v masce, když jste mne povolala.“

„To je v pořádku, majore Onido,“ řekla kapitán Kallirisová. „Stejně jste zatím o nic nepřišel. Víme pouze to, že je v soustavě neidentifikovaná loď, ale nachází se příliš daleko, aby nás mohla ohrozit.“

Major Eled Onido přesto lehce sklonil hlavu a nakrčil chapadla, jako by chtěl omluvu neverbálně zopakovat, než si šel sednout na své místo po kapitánově levici.

Onidovo křeslo bylo na bojových plavidlech UTF původně vyhrazeno pro pozorovatele, i když reálně tam většinou vysedávali jen vysoce postavení pasažéři, kteří se považovali za příliš důležité, než aby celou cestu strávili v kajutě. Před třemi měsíci však křeslo změnilo funkci a spolu s příslušným terminálem se stalo stanicí styčného sépianského důstojníka. *Salamis* byla stejně jako všechna ostatní plavidla třídy *Victory* navržena pro boj s Korzáry a jejich studium, a proto se zástupci UTF a Sépianů dohodli, že na každou *Victory* umístí sépianského specialistu. Sépiané s Korzáry válčili mnohem déle a velení věřilo, že by si jejich specialisté mohli všimnout detailů, které by lidem unikly.

Major Onido byl téměř dva metry vysoký a zelený obličej mu křičovaly modré pruhy tak jasné, jako by je na něj někdo přenesl z neonového poutače. Po stranách tváře mu viselo šest párů chapadel,

u brady dlouhých až po klíční kosti a postupně se zmenšujících, ta pod ušima měla jen pár centimetrů. Na pravé straně čtvrté a páté chybělo a přes modré pruhy se táhla ošklivá jizva. Specialisté, které Sépiané lidem nabídli, byli do jednoho bojem zocelení mariňáci, i když oni sami si říkali pískaři.

Když se jim major Onido po příchodu představil jako pískař, Marhoul to nejprve považoval za selhání překladáče, ale menší nedorozumění se rychle vyřešilo. Zatímco mariňáci své označení odvozovali od staré námořní pěchoty, která si získala věhlas obojživelnými výsady, pro původně mořské Sépiany byly v dobách před vesmírným cestováním nejobtížnější bojové operace v pouštích. Příslušníci písečné pěchoty museli bojovat v prostředí, kde by průměrný Sépian bez podpůrných prostředků nevydržel ani tři dny, a pískaři tak měli pověst těch nejtvrděších vojáků.

Marhoul nemohl nevidět ironii, že lidé i Sépiané své elitní bojovníky pojmenovali podle prostředí, ve kterém dnes bojovali jen zřídka.

Komunikátor na stanici kapitána Kallirisové tiše zavrnl. Natáhla se a hovor přijala: „Máte pro mě dobré zprávy, Gastone?“

„*Lepší, než byste čekala, madam,*“ odpověděl šéf analytického oddělení major Annys. „*Počítač úspěšně identifikoval našeho neznámého hosta. Na devadesát tři procent se jedná o SBSS Mahui-ku.*“

Kapitán se lehce zamračila. „SB?“

„*Šalamounovy ostrovy,*“ přeložil ochotně Annys nepřítliš známou první část lodní identifikace. „*Standardní nákladní loď třídy Catamaran, vlastníkem i kapitánem v jedné osobě je Edeline Pae-waiová, která byla opakovaně vyšetřována pro podezření z pašování transolaritu z Nového Lagosu. Její poslední prohrěšek je však mnohem zajímavější.*“

V tu chvíli si Kallirisová vzpomněla, kde ta jména slyšela. „Počkat... není *Mahuika* loď, na které z Nového Lagosu utekl generál Taiwo?“

„Přesně tak, madam.“

Zpráva o útěku strůjce povstání na Novém Lagosu na *Salamis* dorazila před šesti dny, ale kapitán jí tehdy nevěnovala větší pozornost. *Mahuice* se díky improvizovaným skokovým návnadám podařilo zmást novolagorskou flotilu, a proto nikdo nevěděl, kam ze soustavy skočili, všeobecně se však předpokládalo, že Taiwo zamíří k jedné ze starších kolonií, aby tam prodal svůj transolarit a pak se ztratil v místní populaci. *Salamis* hlídkovala na samém okraji zmapovaného prostoru, a proto se zpráva nezdála relevantní.

„Tušíte, co tady dělá?“ zeptala se.

„*Je to samozřejmě jen můj nepotvrzený odhad, ale domnívám se, že se snaží přes okrajové soustavy dostat do arabského sektoru. Od doby, co Korzáři zničili těžební stanici ve Fatimině pásu, tam značně stoupla cena rafinovaného transolaritu. Pro Taiwa by to bylo ideální místo, kde by mohl prodat svůj kontraband.*“

„Kapitáne, zaznamenávám Rubbiovu radiaci,“ ozvala se od senzorové stanice Korpiová. „Nabíjejí skokové motory.“

„To bude vše, Gastone,“ řekla Kallirisová, přerušila hovor a otočila se k navigační stanici. „Vincente, dostanete nás k *Mahuice* dřív, než skočí pryč?“

„Je mi líto, madam, jsou příliš daleko,“ odpověděl navigátor Beaufoy. „Odhaduji, že se k ní dostaneme nanejvýš na patnáct tisíc kilometrů.“

„V tom případě plným tahem vpřed, Vincente. Dostaňte nás k ní co nejdříve,“ rozkázala Kallirisová. „Tarjo, připravte se spočítat jejich skokový vektor. Chci skokovou sekvenci zahájit hned, jak skočí pryč.“

„Ano, madam,“ odpověděli unisono její důstojníci.

Major Onido tiše zahoukal, zvuk, který byl sépianskou obdobou zdvořilého odkašlání.

„Ano, majore?“

„Kapitáne Kallirisová, mohu se zeptat, proč je ten Taiwo tak důležitý, že se ho chystáte pronásledovat?“

Kallirisová se nadechla k odpovědi, ale pak se podívala na situační mapu s *Mahuikou* a raději předala slovo Marhoulovi. „Jane, mohl byste?“

„Jistě, madam.“

Marhoul Onidovi naznačil, aby vstal a šel s ním k zadní přepážce můstku. Stanice prvního důstojníka se nacházela na opačné straně kapitánova křesla než Onidova stanice a Marhoul se nechtěl překřikovat přes kapitána Kallirisovou, která se teď potřebovala soustředit na pronásledování *Mahuiky*.

„Generál Taiwo, přičemž tím generálem se jmenoval on sám, rozpoutal povstání na Novém Lagosu, jeden z nejhorších koloniálních konfliktů v naší historii,“ začal obšrně vysvětlovat Marhoul. Příliš se mu nezamlouvalo, že bude před Sépiánem propírat špinavé politické prádlo, ale Onido si zasloužil vědět, proč přerušili hlavní misi. „Nový Lagos byl kolonizován Africkou unií, mezinárodním uskupením, které zahrnuje státy z politicky nejnestabilnějšího kontinentu na Zemi, a Taiwo všechny ty staré křivdy úspěšně rozdmýchal a zneužil ve svůj prospěch. Povstání na Novém Lagosu začalo necelý rok před prvním potvrzeným útokem Korzárů, a zatímco většina politických sporů během války solidárně utichla, Taiwo toho naopak využil a postupně své povstání rozšířil na celou planetu. Přes deset let jsme se mu nemohli dostat na kobytku... ehm, to je idiom, který znamená –“

„Pochopil jsem, veliteli Marhoule. Prosím, pokračujte.“

„No, povstání probíhalo přes deset let, ale v posledních měsících Taiwo utrpěl několik zdrcujících porážek, když UTF zajalo jednoho z jeho pobočníků a dostalo z něj informace dřív, než Taiwo stihl upravit plány. A před šesti dny Taiwo se svými nejuvěrnějšími opustil planetu a z našeho pohledu šťastnou náhodou skončil ve stejné soustavě jako *Salamis*.“

„A vy ho potřebujete zajmout, protože dokud bude volný, povstalci nepřestanou bojovat v naději, že se k nim vrátí.“

„Odhadl jste to správně, majore.“

„Politické rozbroje během války mohou být velmi nepříjemné.“ Onido udělal nejdelšími chapadly pohyb, který u něj Marhoul zatím neviděl. „I my jsme se s nimi potýkali. Naše planeta sice není tak politicky roztržštěná jako vaše, nachází se na ní pouze šedesát tři státních útvarů, ale mezi některými je stále mnoho kalné vody, která se nikdy nevyjasnila.“ Sépian poklepal prstem na pahýly zmračených chapadel. „Nebyl to Korzár, kdo mě o ně připravil. Pokusíte se *Mahuiku* zničit?“

„Raději bychom je všechny zajali živé, ponížený Taiwo u soudu bude mnohem užitečnější než mrtvý mučedník.“

„Moudré rozhodnutí. Děkuji za zasvěcení, veliteli Marhoule.“

Když se Marhoul usadil zpátky do velitelského křesla, *Mahuika* na obrazovce značně povyrosla. Nákladní loď zažehla trysky a snažila se před *Salamis* utéct. Kapitán Paewaiová zjevně nepočítala, že tu na někoho narazí, a začínala panikařit, protože každému navigátorovi už muselo být jasné, že je *Salamis* nemůže dohnat včas.

„Jsou pryč,“ oznámila o osm minut později Korpiová. *Salamis* se v tu chvíli nacházela ještě devatenáct tisíc kilometrů daleko, kapitán Paewaiová si do své pašerácké lodi musela pořádit prvotřídní skokový pohon, když skočila tak rychle.

„Žádné skokové návny,“ poznamenal Marhoul.

„Asi je všechny použili u Nového Lagosu,“ pokrčila Kallirisová rameny. „Tarjo, máme jejich vektor?“

„Ano, madam.“

„Pošlete mi ho.“

Marhoul vstal a podíval se na obrazovku u kapitánského křesla. Zatím na ní byl jen směrový vektor, ale po chvíli přibyla i překonaná vzdálenost, když počítač spočítal uvolněné množství Rubbiovy radiace.

„Chce se nás zbavit v neprobádaném prostoru,“ řekl.

„To by možná fungovalo na třídu *Liberator*, ale ne na *Salamis*,“ usmála se Kallirisová. „Klidně se vsadím, že *Mahuice* dojde dříve než nám.“

„Pochybují, že je na palubě někdo, kdo by takovou sázku riskoval,“ ušklíbl se Marhoul.

„A dobře dělají. Vincente, připravte skok na souřadnice *Mahuiky* a okamžitě ho proveďte.“

Taktická místnost pilotů byla nezvykle tichá. Piloti se tu při čekání na velitele letky Aicarda obvykle popichovali, spekulovali o obsahu brífinku nebo se alespoň vychloubali, kolik si na trupy svých *Diamondbacků* v nejbližší době namalují korzářských lebek za potvrzené sestřely. Dnes se však ozývalo jen několik šeptavých hovorů, Jolly si tu připadala jako ve třídě, když profesor ohlásí zkoušení.

Nenápadně se otočila a podívala se na příčinu mizerné nálady. Uprostřed řady lavic sedělo pět nových lidí, byli jako klín vražedný mezi původní piloty *Salamis*. Piloti mezi loděmi migrovali běžně a během války se muselo počítat i se ztrátami, ale *Salamis* měla bojových pilotů dvanáct a ztratila jich téměř polovinu. Časem se piloti znovu stmelí, do té doby jim však neznámé tváře budou připomínat kolegy, kteří tu už sedět nemohou.

Jolly nikdy nebyla příliš společenská, ale protože holky musejí držet při sobě, mezi ní a zbývajícími třemi pilotkami se brzy vytvořilo silnější pouto, než by sama čekala.

A teď byly všechny pryč.

Fish zahynula u Marzanny-3, nešťastná oběť pasti, kterou Sépiané nastražili na jejich společného nepřítele.

Kiss zemřela v Cinturón de Sangre, když je Korzáři nalákali na zdánlivě bezbrannou servisní loď, jen aby se o chvíli později ocitli

uvěznění pod energetickým štítem a pod palbou ukrytých protileteckých věží.

A Ferret...

Jolly sklopila zrak k datapadu, který před ní ležel na stole. Zpráva od Ferret přišla dobrou hodinu před prvním skokem, než se vzdálili z dosahu retranslační stanice, ale Jolly zatím nenašla odvahu si ji přehrát.

Dveře taktické místnosti se otevřely. Major Claude Aicard prošel kolem usazených pilotů, položil na řečnický pult datapad, počkal, až se napojí na místní počítač, a odkašlal si.

„Pánové a krásné dámy, vítejte na dnešním brífinku.“

Několik nováčků se pobaveně uchechtlo, ale na veterány měla jeho slova spíš opačný účinek. V Aicardově oblíbeném úvodu chyběla pověstná jiskra, zněl jako vlastní mizerná kopie. Nebylo to tak zlé jako první měsíc po Cinturón de Sangre, ale do starého Aicarda to stále mělo hodně daleko.

Všichni věděli, že si ztrátu pilotů vyčítá, ale skutečnou hloubku jeho výčitek znala jen Jolly. Během několika dramatických dní, které spolu strávili na dovolené na Gauguinovi, ho viděla klesnout až na samotné dno. Naštěstí nezapadl do bahna, ale odrazil se od něj zpátky k hladině. Jolly ho však nepřestávala bedlivě sledovat. Zlepšoval se, nebo přinejmenším chtěla věřit, že se lepší, jenže deprese své oběti pouští nerada a příliš často si je přitahuje zpátky.

„Protože šuška svou rychlostí obchází většinu fyzikálních zákonů, je mi jasné, že většina z vás už ví, koho dnes lovíme,“ pokračoval Aicard. Nástěnná obrazovka za jeho zády se zapnula a ukázala záběry vzdáleného plavidla. „*Mahuika* je nákladní loď, ale její kapitán je známá pašeračka, a proto nelze vyloučit, že je vyzbrojená i něčím větším než protiasteroidovým autokanonem.

Zatím nám uniká, ale je pouze otázkou času, kdy se jejich skokový pohon přetíží. Kapitán Kallirisová je pak slušně požádá, aby se vzdali, a pokud tu velkorysou nabídku odmítnou, bude na nás, abychom jim ukázali, jak velká chyba to byla.“

Mahuiku na obrazovce nahradily tři sloupce jmen.

„Protože náš cíl je nákladní loď, v pohotovosti bude vždy pouze jedna skupina. Čeká nás hodně skoků a všichni mi dáte za pravdu, že kokpit *Diamondbacku* není nejpohodlnější místo na jejich přečkání. Skupiny se proto budou střídát po čtyřech skocích.“

Aicard postupně zvýraznil jednotlivé sloupce.

„První hlídku si беру já, druhé hlídce bude velet Jolly a třetí povede Raupe. A pokud *Mahuice* zůstane dost sil, tak si to všichni zopakujeme.“

Poručík Johann „Raupe“ Schiller byl jeden z nováčků. Kdyby na *Salamis* přeložili jen jednoho nebo dva piloty, Aicard by je rozdělil mezi existující týmy, aby se snáz aklimatizovali. Tentokrát se však rozhodl vytvořit z nich kompletní tým, jehož velením pověřil Raupeho. Oficiálním důvodem bylo, že má nejvíc zkušeností, letce velet už na lehkém křižníku UTSS *Gideon Ernst Laudon*. Zlí jazykové však tvrdili, že za to mohlo husté srostlé obočí, kvůli kterému si ho každý rychle zapamatoval. Stačil jediný pohled na naježenou vlnu, aby bylo každému jasné, kde přišel k volacímu znaku Housenka.

„Nějaké dotazy?“

Nikdo se neozval. Zadržování nákladních lodí byla jedna z nejběžnějších operací a *Mahuika* ji jen lehce zkomplikovala útekem do *terra incognita*. Všichni věděli, jak to bude probíhat.

„Výborně. Rozchod.“

Piloti se začali zvedat z lavic, Aicardova skupina odcházela k hangáru a zbytek do menší společenské místnosti za šatnami, kde budou u karet čekat na svou hlídku.

Jolly zůstala sedět a zírala na datapad. Pokud si zprávu nepřečte teď, dostane se k ní až za pár hodin. Tušila, že to nebude materiál na čekání v kokpitu.

„Děje se něco, Jolly?“

Aicard měl sice první hlídku, ale zjevně si všiml, jak Jolly otálí s odchodem, a počkal, dokud všichni ostatní neodejdou.

„Dostala jsem zprávu od Ferret,“ odtušila Jolly.

„Co ti vzkazuje?“

„Nevím, ještě jsem si to nepřebrala.“

Aicard si k ní přisedl. „Myslíš, že to jsou špatné zprávy?“

„Kdyby to byly dobré zprávy, říkala by mi to teď osobně a na sobě by měla kombinézu pilota.“ Jolly zavrtěla hlavou. „Vždyť jsi ji na ošetřovně viděl taky. Je zázrak, že průlet štítem přežila.“

„Dokud si to nepustíš, jistě to vědět nebudeš.“

Jolly zabručela a zabubnovala dvěma prsty na okraj datapadu, než se několika rychlými ťuknutími proklikala do zpráv a pustila video u té poslední.

„Ahoj, Jolly, a vy všichni, co se jí koukáte přes rameno. To vás rodiče nenaučili, co znamená soukromí?“

Ferret byla někde venku, většinu pozadí zabírala koruna kvetoucího jírovce. Jolly se nepatrně ulevilo, protože čekala další zprávu z nemocničního pokoje. Ferret se usmívala, a přestože plastičtí chirurgové na její tváři odvedli vynikající práci, Jolly na ní něco nesešlo, jen na to nedokázala ukázat prstem.

„Jak sama vidíš, už mě konečně pustili z nemocnice a mám za sebou i testy v akademii. Dobrá zpráva je, že jsem oficiálně způsobilá služby. Plíce i oči už mám úplně v pořádku.“

Její pihy.

Ferret byla zrzavá Irka a souhvězdí pih pokrývala její tvář od čela až po bradu. Teď z nich zbyly jen malé kruhy kolem očí, kde

pokožku ochránilo hledí přilby, a pár osamocených ostrůvků mezi kožními štěpy.

„*A teď ty horší.*“ Ferret se dál usmívala, ale na očích šlo poznat, že jí do smíchu moc není. „*Kvalifikovala jsem se jen na Comodo. V simulátoru Diamondbacku jsem úplně pohorela.*“ Zvedla pravou ruku a zavrtěla prsty. „*Podle doktorů mám z těch popálenin trvale poškozené nervy v prstech. Měli pro to i speciální jméno, ale kdo by si tu jejich hatmatilku pamatoval. V běžném životě si toho prý ani nevšimnu, to mi zopakovali hned několikrát, ale knipl Diamondbacku si toho všiml. Skončila jsem třináct procent pod limitem.*“

Ted' už si Ferret dovolila lehké povzdechnutí.

„*Zkusila jsem si zažádat o návrat na Salamis, i kdyby to znamenalo vozit ty opičáky z vesmírné pěchoty, jenže ani v simulátoru Comoda to nebyla žádná sláva. Nedivila bych se, kdybych skončila jako taxi na vesmírné stanici, ale pořád je to lepší než sedět někde za stolem, nebo chraň Bůh stát za katedrou v akademii. Při prvním cvičném letu bych asi polovině těch arogantních hajzlíků v motoru přeřezala pár hadiček, abych od nich měla klid.*“

Ferret si odfoukla a teskně se podívala na oblohu.

„*No a to je asi všechno. Jen jsem chtěla, abys to věděla přímo ode mě. Vážně jsem si přála vrátit se, Jolly. Nevím, kam mě teď pošlou, ale jestli poletíš kolem, určitě zajdeme do baru a prodrbeme vaše nováčky. Nebo radši jistou osobu, se kterou jsi údajně strávila dovolenou. Tak na brzkou shledanou.*“ Ferret uhnula pohledem, jako by se Jolly chtěla podívat přes rameno. „*A pro případ, že se na to koukáš taky... Možná jsem ztratila cit v prstech, ale v nohách mám pořád dost síly, abych tě okopala jako bramborový pole, jestli jí ublížíš.*“

Jolly se usklíbla a po očku se podívala po Aicardovi. Ten dál zíral na displej datapadu a ve tváři měl zase zatraceně vážný výraz.

„Takhle by bojový pilot končit neměl,“ zabručel. „Radši bych to schytl v bitvě, než abych dožil jako orbitální rikša.“

„Aicarde...“

„Jen klid, Jolly.“ Aicard ji poplácal po rameni. „Já se to zabalit nechystám. Ale víš, co se říká. Je lepší pořádně zazářit než pomalu pohasínat.“

Aicard se zvedl a zamířil do hangáru. Jolly ho vyprovázela pohledem. Lepšil se, ale občas ty jeho řeči...

Skok.

Poručík Angela „Angie“ Sanchezová se snad posté podívala na novou stříbrnou hvězdu na svém rameni, neslyšně si povzdechla a pak pohledem přelétla své družstvo. Stále si nemohla zvyknout na to, že je teď její, a nejednou se přistihla, že o něm stále přemýšlí jako o Kleinově družstvu.

Jenže poručík Klein skončil.

Když ho při výsadku na *Manuelu Sáenz* korzářský mariňák zasáhl do krku, poručíka Kleina od smrti dělil jen krůček. Sice se plně zotavil, ale ukázalo se, že Kleinova manželka s ním před svatbou uzavřela dohodu, podle které po třetím vážném zranění odejde do výslužby. První si Klein vybral jako desátník, když jeho transportér na Kastilii najel na minu. Ke druhému ani nedošlo v boji, byla to jen zatracená smůla, kdy Kleina málem zabila bedna při nouzovém přistání. A pak *Manuela Sáenz*. Kleinovi se do penze nechtělo, ale dohoda je dohoda a on nebyl blázen, aby smlouváním riskoval křehké vojenské manželství.

Na druhou stranu Sanchezová zamířila opačným směrem. Trvalo to sice déle, než čekala, protože musela studium několikrát přerušit, ale před měsícem konečně složila závěrečné zkoušky a stala se plnoprávnou doktorkou. Spolu s diplomem přišlo

i povýšení, a protože Klein odcházel do penze, získala během jediného týdne nový titul, hodnost i vlastní družstvo.

„Jestli ti ten stříbrný flek vadí, Angie, můžu pro tebe najít odlakovač.“

Sanchezová si v duchu povzdechla a zamračila se na desátníka Villerreta. Věděla, že chvíli potrvá, než ji začnou brát jako poručíka a velitele družstva, stejně jako věděla, že nejhorší, co může udělat, je začít po nich hned dupat, ale jejich popichování už jí pořádně lezlo na nervy. Nenápadně se ohlédla na družského poručíka v místnosti, nového velitele třetího družstva Bogdanowitze, ale ten se tvářil, že nic neslyší, a dál si něco četl na tabletu.

Bogdanowitz si něco četl neustále. Málomluvný knihomol začal podřízené brzy znervózňovat a rychle se mezi nimi rozšířily spekulace, že jim velení na loď nasadilo vědce, který si na mariňáka jen hraje, a nijak nepomáhalo, že jeho specializací byla xenobotanika. Pokud o tom Bogdanowitz věděl, nedával to najevo, takže nakonec musel zasáhnout major Gelu a informovat je, že nový velitel je veterán od koloniálních průzkumníků, kterého jen začalo zajímat, v čem se celé dny plazí.

„Vilerrete, proč by se měla poručík své hvězdy zbavovat?“ zeptal se s přehnaně překvapeným výrazem Coldwell. „Copak se jí na to rameno vydělal pták? Ta hvězda je odměnou za jí projevenou odvahu, dlouholeté vzdělávání se a mnoho dalších vlastností a schopností, o kterých si ty můžeš nechat jen zdát.“

„To říkáš jen proto, že se ten pták vydělal i na tebe.“

Podporučík Coldwell se podíval na jedinou stříbrnou hvězdu na svém rameni, jako by ji viděl poprvé.

„Tohle? To je jen odměna za mou projevenou odvahu, dlouholeté příkladné plnění povinností a mnoho dalších skvělých

schopností a vlastností, ze kterých bych přednostně vypíchl ne-
skonalou skromnost.“

Na to všichni mariňáci s nižší hodnotí zareagovali posměš-
ným bučením, ke kterému se přidalo i několik podporučíků.

„Hele, lidi, nechte ho.“

Rotmistr Feltis se zvedl z lavice a postavil se před Coldwella,
jako by ho chtěl bránit. Sanchezová však věděla, že to je to po-
slední, k čemu se Feltis chystá. Na *Salamis* byl teprve pár týdnů,
ale ona brzy poznala, že je ze stejného těsta jako Coldwell. Ze
stejného cynického škodolibého těsta, které mariňáci milovali
u spolubojovníků a děsili se ho u nadřízených.

„Coldwell je teď *podporučík*, takže je jeho svatou povinností
podporovat svého poručíka.“

„Jo, přesně tak,“ přisadil si desátník Stamatov. „Musí ji teď za
všech okolností *podřtět*.“

„A příhodě k tomu nezbytné *podkuřování*,“ zasmál se rotmistr
Laskari.

„Ale na to hlavní jste zapomněli,“ řekl Coldwell, když se
zvedl, zakroužil širokými rameny a protáhl si mohutné paže.
„Podporučík dá každému, kdo zapomene, že si na něj náš kou-
zelný pták ještě nenašel čas, pořádně po držce, když to bude
přehánět.“

Feltis nasadil dotčený výraz a s hranou zkroušeností se posadil
zpátky na své místo.

Sanchezová doufala, že tím popichování na chvíli skončí. Pro-
následování pašerácké lodě by se mohlo hodně protáhnout a ona
by čekání v *Comodu* raději strávila v klidu. Nalodění na *Mahui-
ku* bude jejím prvním skutečným velením. Pokud se nechá roz-
hodit a udělá chybu, potáhne se to s ní po zbytek kariéry.

Bohužel, její přání zůstalo nevyšlyšeno.

„Ale jednu věc pořád nechápu, Coldwelle,“ začal pomalu Stamatov. „Všichni vědí, že každý poručík a podporučík ve výsadkových družstvech má vědeckou specializaci. Angie je doktorka, Sorensonová je expert přes elektroniku, Azzopardi přes skokový pohon a Labaničová toho zná tolik, že to ani nemá cenu vyjmenovávat. Ale ty ses nám svým titulem nikdy nepochlubil.“

Mariňáci ztichli a se zájmem sledovali Coldwella. Ten pokrčil rameny a prohlásil: „Pokud tě to zajímá, mám titul z filozofie.“

Několik mariňáků se zasmálo, ale když Coldwell zůstal vážný, Stamatov se nejistě zeptal: „Je to pravda?“

„Jak učil již Aristotelés, pravda je říct o něčem, co je, že to je, a o něčem, co není, že to není. Pokud tedy tvrdím, že filozofem jsem, měl bych jím být, aby to pravda byla, ale dokud ty nepohlédneš pod povrch tohoto tvrzení, abys odkryl jeho skutečnou podstatu, a spokojíš se s pouhým zdáním, nikdy nedojdeš shody mezi skutečností a poznáním a nedosáhneš jistoty, že ti byla sdělena skutečná pravda, a ne jen dobře podaná lež.“

Mariňáci si vyměnili zmatené pohledy. Stamatov několikrát naprázdno otevřel ústa, než vyhrkl: „Co to, do prdele, mělo –“

Skok.

Major Thakur Gelu seděl ve své kajutě a čistil kukri nůž. Pomalými nacvičenými pohyby přejížděl po čepeli olejem napuštěnou látkou a mračil se při tom na obrazovku svého terminálu. Muž, který mu ze zastaveného propagandistického videa pohled oplácel, se opíral na židli, ruce spojené za holou hlavou, a spokojeně se usmíval. Celá posádka mluvila o generálu Taiwovi, ale Gelua na unikající lodi zajímal někdo úplně jiný.

Ebo Sowah, generálova pravá ruka.

Třetinu obrazovky zabírala Sowahova složka. S jejím čtením se Gelu neobtěžoval. Znal ji z paměti, stejně jako všichni gurkhowé, kteří bojovali na Novém Lagosu, a mnoho dalších, přestože na tu proklatou planetu nikdy ani nevkočili.

Ebo Sowah a jeho bratr Aban se narodili 16. září 2098 v Bakori v Ghaně. Albínská dvojčata přilákala velkou pozornost, protože na ghanském venkově i na konci 21. století přežívalo mnoho pověr o albínech, a tak bratři většinu dětství prožili uvnitř rodinného domu, kde je matka ukrývala před nenáviselnými sousedy. Jejich otec zemřel, když jim bylo devět, a zaopatření rodiny tak spočinulo na matčiny bedrech.

Krátce po jejich jedenáctých narozeninách Aban Sowah zmizel. Bratři se podle policejního protokolu vyplížili z domu a rozdělili

se na tržišti. Matka zmizení nahlásila až po šesti hodinách, když se vrátila z práce, ale policie to rychle uzavřela jako útěk z domova. Rozvědka zpětně z policejní sítě vylovila desítky stížností Sowahovy matky, všechny zamítnuté a pohřbené v odpadních datech. Případ ožil o sedm měsíců později, když při razii na černém čarodějnickém trhu našli v několika prášcích Abanovu DNA, jen aby byl znovu rychle uzavřen pro nedostatek důkazů. Matka pak syna poslal k prastrýci, veteránovi jedné z mnoha občanských afrických válek, a Ebo Sowah na pět let zmizel ze systému.

Znovu se vynořil v šestnácti, když se po matčině smrti nastěhoval do svého starého domova. Zatímco jeho pohřešovaný bratr policii příliš nezajímal, jméno Ebo Sowah se v jejich záznamech objevovalo často. Sowah se nijak neskrýval, naopak s oblibou chodil po městě a okolí a kvůli albínské pleti se pravidelně dostával do problémů. Krátce po jeho návratu začali v okolí mizet lidé. Všichni měli pochybnou pověst, často potvrzenou záznamem v trestním rejstříku, a policie jejich zmizení odložila se stejným nezájmem jako před pěti lety to Abanovo. Teprve když se počet pohřešovaných zvýšil natolik, že už protesty příbuzných nešlo přehlížet, došlo ke skutečnému vyšetřování. Jakmile se ukázalo, že jsou všichni zmizelí zapletení do obchodu se vzácnými zvířaty a lidskými orgány, někdo si to spojil se Sowahovým návratem, ale při razii našli jen opuštěný dům.

Následovalo několik strohých záznamů, které mapovaly začátek Sowahovy žoldácké kariéry.

2116 – Ebo Sowah byl identifikován jako člen žoldáckého komanda Blue Sun, které v soustavě Hornigold zlikvidovalo pirátskou základnu.

2117 – Ebo Sowah se objevil na několika kamerových záznamech, které u soudu předložila těžební společnost Hatti jako důkaz, že konkurenční konsorcium sabotovalo jejich transolaritovou rafinerii.

2018 – po hromadném útěku z trestanecké kolonie na Rura Penthe jeden ze zadržených žoldáků označil Sowaha jako muže, který naplánoval osvobození jejich klienta.

2119 – mezi podezřelými z atentátu na koloniálního správce na Alakolu je i albín, na 65 % Ebo Sowah.

Následovalo mnoho dalších záznamů, potvrzených i s procentuální pravděpodobností, jak se rozvědka zpětně snažila zmapovat Sowahova mladá žoldácká léta, aby z těch drobků sestavila co nejpřesnější psychologický profil.

Sowah u žádné skupiny nevydržel dlouho a kořeny zapustil až na Novém Lagosu. Původně jen jeden z mnoha žoldáků, kteří nastartovali Taiwovo povstání, se rychle propracoval do generálova nejužšího kruhu. Přisuzovala se mu většina úspěšných sabotáží a atentátů, ke kterým během povstání došlo, a rozvědka věřila, že všechny i sám naplánoval. Celkovou strategii povstání ve svých rukou pevně svíral generál Taiwo, ale menší operace byly Sowahovou specialitou. Když koloniální správa na Novém Lagosu oživila starý nápad se zatykači na hracích kartách, Sowahova tvář se skvěla na křížovém esu.

Ebo Sowah si během osmi let na Novém Lagosu získal mnoho přezdivek – Duch, Bílá smrt, Asanbosam – ale Gelua zajímala jediná.

Stěnu na videu za Sowahem pokrývaly trofeje. Fotky zničených budov, důstojnické nárameníky, vlastní vytištěný zatykač s odměnou se spoustou nul, a uprostřed se na čestném místě

skvěly tři dlouhé zahnuté nože, kopie toho, který Gelu právě čistil.

„Jdu si pro tebe, Zabijáku gurkhů,“ zavrčel Gelu a špičkou kukri ukázal na usmívající se bílou tvář.

Skok.